

Ajuntament de Castellar del Vallès

Peix zebra.
Peix zebra.

El peix que decorava el mar (Albert Montoya)

En les profunditats de les aigües tropicals farcides de corall hi vivia en Pau, un peix zebra solitari. Ell nedava tranquil d'aquí cap a allà, sense molestar a ningú i amb un somriure sempre dibuixat. Tot i així, cap altre animal, ni peix, ni medusa, ni tortuga marina que passés per allà, se li apropava.

La resta d'animals nedaven entre els coralls jugant al *correquita* junts, mentre el Pau voltava somrient sol.

Se'l miraven des de la distància i comentaven com les aletes punxegudes i les ratlles fosques que decoraven el cos del Pau el feien molt diferent d'ells. Un aspecte que, alguna vegada, els havia espantat. I és que, és clar, molts d'aquells peixos que miraven el Pau des de la distància eren molt semblants. Tant que fins i tot algunes de les mares i pares peixos els confonien.

—Per què somriu sempre? Com pot ser que estigui tan feliç? I on va de vegades sol?
—es preguntaven de vegades els altres animals del fons marí, sempre sense apropar-s'hi.

A en Pau semblava no importar-li que el miressin. Ell se'ls mirava amb estima i alegria. Era feliç. Tot i així, li agradaria poder jugar una mica amb els seus companys de corall.

Però, com en tota història, sempre hi ha alguna cosa que canvia, i en aquesta es va dir *Filo*. Una peix grisosa nouvinguda.

Com a tots els nou vinguts de qualsevol racó d'aquell corall, no se li va fer una gran rebuda. No per por, més aviat primer preferien conèixer-la abans d'establir una relació. Cosa complicada perquè, si no ens relacionem amb els altres, com sabem si ens cauen bé?

Doncs bé, la Filo no va trigar gaire a jugar amb els altres peixos. A diferència del Pau, va semblar encaixar més entre els altres.

—I aquell peix zebra, no juga amb nosaltres?—va preguntar la Filo.

—No, ell és massa diferent, però no et preocupis, sembla que no li importa.

—Però li heu preguntat?

—No.

Aquella resposta va encendre un neguit en la Filo. Un que no podia callar. Necessitava conèixer en Pau. Va ser llavors quan, una de les vegades que en Pau marxava sol, la Filo el va seguir per parlar amb ell.

–Hola Pau, em dic Filo. On vas?

En Pau no va respondre. Bé, si més no amb paraules. Amb un somriure sincer i amable la va convidar a acompanyar-lo.

Van nedar i nedar fins a un punt en què en Pau li va dir: Vine.

La Filo es va posar al seu costat i llavors ho va veure clar. Va entendre per què el Pau era tan feliç. Des d'allà on eren, des de la part més alta del corall, veien com els altres peixos jugaven al fons però amb una visió sorprenent. Gairebé màgica.

El rajos de sol que arribaven des de dalt rebotaven en les escates dels altres peixos i els feien lluir com un cel farcit de purpurina ple de colors. Era una imatge meravellosa, com treta d'un conte màgic. Una visió que només aquells que tenen la voluntat de veure els altres amb il·lusió i sense prejudicis podien veure.

I no només això, sinó que la Filo va entendre que en Pau no només era especial per voler mirar als altres amb estima, sinó que les punxes i les ratlles grises que els altres veien des de la distància, en aquell punt, amb els rajos de sol més vius, van resultar ser un conjunt de colors i centellades lluminoses que el feien d'una bellesa indescriptible. Una que només va poder gaudir aquella que el va voler conèixer de veritat. Una que va entendre que els peixos que decoren el mar són aquells que veuen els altres amb tots els seus colors.

Ajuntament de Castellar del Vallès · Passeig Tolrà, 1 | 08211 Castellar del Vallès |
Tel. 93 714 40 40